

— de Raad verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Wat de *materiële schade* betreft, heeft het Gerecht in de eerste plaats blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting, het beginsel van volledige vergoeding geschonden en aan artikel 340, tweede alinea, VWEU en artikel 41, lid 3, van het Handvest van de grondrechten hun nuttig effect ontnomen. Het door het Gerecht vereiste bewijsniveau heeft elke vergoeding van de geleden schade onmogelijk gemaakt, ofschoon sprake is van een voldoende ernstige en gekwalificeerde schending van het Unierecht. In de tweede plaats wordt in het bestreden arrest blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en bevat de motivering van dat arrest tegenstrijdigheden. In de derde plaats heeft het Gerecht bewijzen en feiten onjuist opgevat.

Wat de *immateriële schade* betreft, ontbreekt in het bestreden arrest elke motivering met betrekking tot de criteria die zijn gehanteerd om het bedrag van de schadevergoeding *ex aequo et bono* vast te stellen.

Hogere voorziening, ingesteld op 18 september 2019 door de Bondsrepubliek Duitsland tegen het arrest van het Gerecht (Eerste kamer) van 9 juli 2019 in zaak T-53/18, Bondsrepubliek Duitsland/Europese Commissie

(Zaak C-688/19 P)

(2019/C 372/30)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirante: Bondsrepubliek Duitsland (vertegenwoordigers: J. Möller, R. Kanitz, gemachtigden, bijgestaan door M. Winkelmüller, F. van Schewick, M. Kottmann, Rechtsanwältin)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- vernietiging van het arrest van het Gerecht van de Europese Unie van 9 juli 2019 in zaak T-53/18, Duitsland/Commissie;
- nietigverklaring van besluit (EU) 2017/1995 van de Commissie van 6 november 2017 tot handhaving in het *Publicatieblad van de Europese Unie* van de referentie van geharmoniseerde norm EN 13341:2005 + A1:2011 betreffende niet-verplaatsbare thermoplastische tanks voor bovengrondse opslag van huisbrandstookolie, kerosine en dieselbrandstof overeenkomstig verordening (EU) nr. 305/2011 van het Europees Parlement en de Raad ⁽¹⁾;
- nietigverklaring van besluit (EU) 2017/1996 van de Commissie van 6 november 2017 tot handhaving in het *Publicatieblad van de Europese Unie* van de referentie van geharmoniseerde norm EN 12285-2:2005 betreffende fabrieksmatig vervaardigde stalen tanks overeenkomstig verordening (EU) nr. 305/2011 van het Europees Parlement en de Raad ⁽²⁾;
- telkens subsidiair bij de twee voorgaande punten, terugverwijzing van de zaak naar het Gerecht;
- verwijzing van de Commissie in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar hogere voorziening voert rekwirante de volgende twee middelen aan.

Ten eerste stelt zij dat het bestreden arrest in strijd is met artikel 18, lid 2, juncto artikel 17, lid 5, van verordening nr. 305/2011 ⁽¹⁾. Het Gerecht is er volgens haar aan voorbijgegaan dat de Commissie op grond van deze bepalingen bevoegd en tevens verplicht was om een van de door de Bondsrepubliek Duitsland in overweging gegeven maatregelen te treffen.

Ten tweede is zij van mening dat het bestreden arrest in strijd is met artikel 18, lid 2, juncto artikel 3, leden 1 en 2, en artikel 17, lid 3, van verordening nr. 305/2011. Het Gerecht is er volgens haar aan voorbijgegaan dat de Commissie op grond van deze bepalingen verplicht was te toetsen of de kwestieuze normen de naleving van de fundamentele eisen voor bouwwerken in gevaar brachten.

⁽¹⁾ PB 2017, L 288, blz. 36.

⁽²⁾ PB 2017, L 288, blz. 39.

⁽³⁾ Verordening (EU) nr. 305/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2011 tot vaststelling van geharmoniseerde voorwaarden voor het verhandelen van bouwproducten en tot intrekking van richtlijn 89/106/EEG van de Raad (PB 2011, L 88, blz. 5).

Hogere voorziening ingesteld op 18 september 2019 door VodafoneZiggo Group BV tegen de beschikking van het Gerecht (Eerste kamer) van 9 juli 2019 in zaak T-660/18, VodafoneZiggo Group BV/Commissie

(Zaak C-689/19 P)

(2019/C 372/31)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: VodafoneZiggo Group BV (vertegenwoordigers: W. Knibbeler, A.A.J. Pliego Selie, B.A. Verheijen, advocaten)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- de beschikking van het Gerecht van 9 juli 2019 in zaak T-660/18 (hierna: „bestreden beschikking”) vernietigen;
- de zaak terugverwijzen naar het Gerecht;
- de beslissing omtrent de kosten van de onderhavige procedure aanhouden.

Middelen en voornaamste argumenten

Eerste middel: het Gerecht heeft bij zijn oordeel dat besluit C(2018) 5848 final van de Europese Commissie (hierna: „litigieus besluit”) geen bindende rechtsgevolgen teweegbrengt, blijkt gegeven van onjuiste rechtsopvattingen.

Eerste onderdeel van het eerste middel: het vereiste dat nationale regelgevende instanties zoveel mogelijk rekening moeten houden met door de Europese Commissie overeenkomstig artikel 7, lid 3, van richtlijn 2002/21/EG ⁽¹⁾ gemaakte opmerkingen, legt die instanties een juridisch bindende verplichting op.

Tweede onderdeel van het eerste middel: overeenkomstig artikel 7, lid 3, van richtlijn 2002/21/EG gemaakte opmerkingen komen neer op het verlenen van toestemming, aangezien de Europese Commissie er zodoende voor kiest om haar onderzoek te beëindigen zonder haar vetorecht te gebruiken.